DALŠÍ NAPÍNAVÝ PŘÍBĚH ZE SÉRIE DIRK PITT ®

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

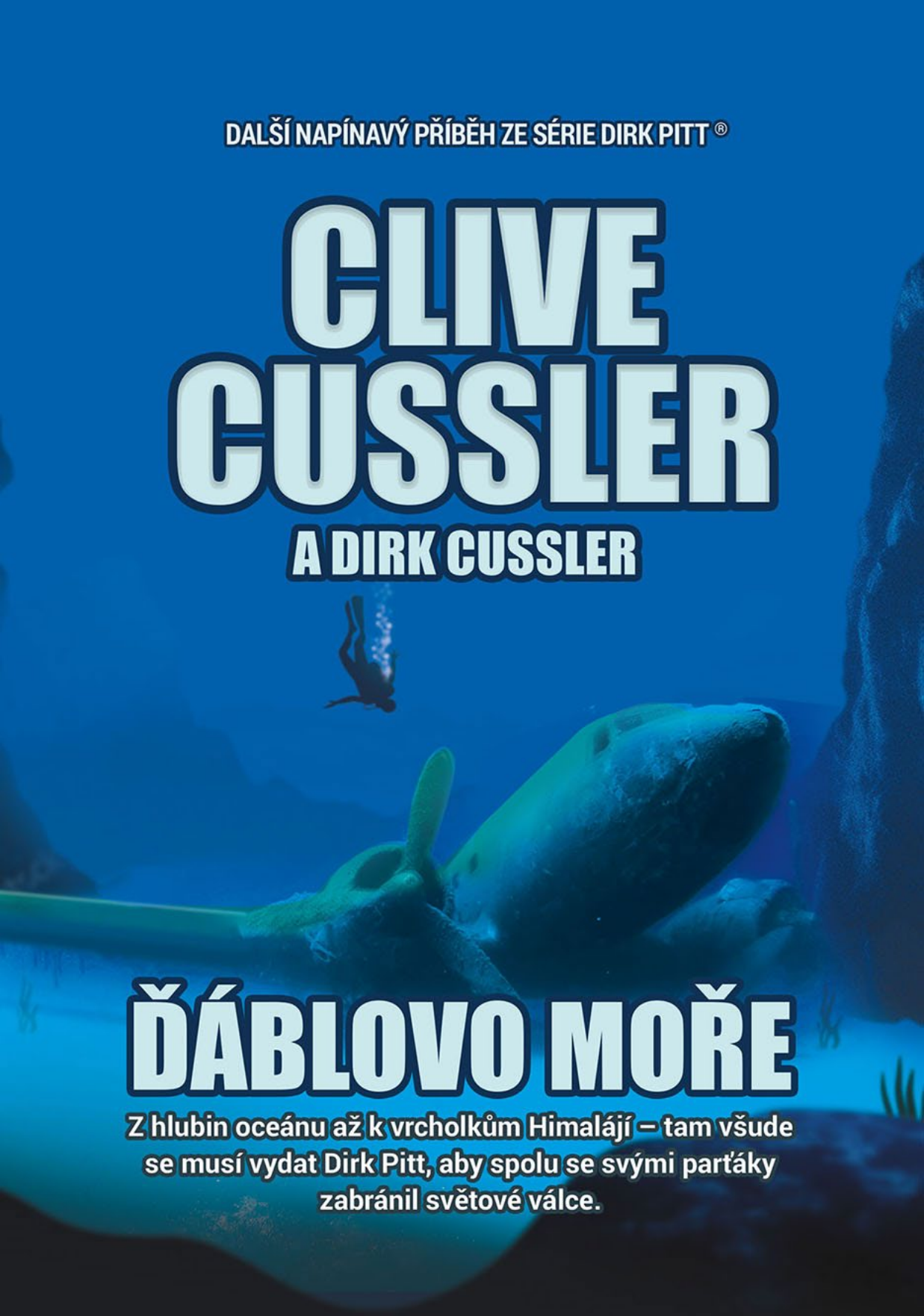

ĎÁBLOVO MOŘE

Z hlubin oceánu až k vrcholkům Himalájí – tam všude se musí vydat Dirk Pitt, aby spolu se svými parťáky zabránil světové válce.

Ďáblovo moře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Dirk Cussler
Ďáblovo moře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ďáblovo moře

CLIVE CUSSLER

Ďáblovo moře

Román z řady Dirk Pitt®

Dirk Cussler

CPRESS

Postavy

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA (NUMA)

Dirk Pitt Ředitel NUMA

Al Giordino Ředitel Podmořských technologií NUMA

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA

Summer Pittová Ředitelka zvláštních projektů NUMA a dcera Dirka Pitta

Dirk Pitt ml. Ředitel zvláštních projektů NUMA a syn Dirka Pitta

Hiram Yaeger Ředitel Centra počítačových zdrojů NUMA

James Sandecker Viceprezident USA, bývalý ředitel NUMA

Loren Smithová Pittová Kongresmanka USA z Colorada a manželka Dirka Pitta

Bill Stenseth Kapitán výzkumné lodě NUMA *Caledonia*

Homer Giles Hlavní inženýr výzkumné lodě NUMA *Caledonia*

POSÁDKA LODI *MELBOURNE*

Alistair Thornton Majitel Thornton Mining Company

Margot Thorntonová Geofyzička a dcera Alistaira Thorntona

Chuck Sonntag Navigátor *Melbourne*

Dr. Jie-e Inženýr, ministerstvo národní obrany Tchaj-wanu

ČÍNSKÁ LIDOVÁ OSVOBOZENECKÁ ARMÁDA

Generál Sü Ťün-chaj Velitel Pekingského střediska řízení vesmírných letů

Plukovník Jen Siao-ming Programový ředitel projektu *Vážka*

Liou Čen-li Kosmický inženýr projektu *Vážka*

Nadporučík Čeng I-kung Člen velitelství Útvaru speciálních operací raketových sil Čínské lidové osvobozenecké armády a synovec Jen Siao-minga

Ning Člen Útvaru speciálních operací raketových sil ČLOA

Mao Ťing Agent ČLOA v indickém Sikkimu

TIBEŤANÉ V INDII

Ramapurah Chodron Tibetský partyzán ve Lhase

Thupten Gungtsen Buddhistický mnich v klášteře Näčhung ve Lhase

Khyentse Rinpoche Starší láma Ústřední tibetské správy

Kuten Věštec z Näčhungu a tibetské státní orákulum

Tenzin Norsang Bezpečnostní agent Ústřední tibetské správy

DALŠÍ

James Worthington Pilot letounu C-47 v Tibetu

Delbert Baker Kopilot letounu C-47 v Tibetu

Četař Nathaniel Jenkins Satelitní analytik Letectva USA, 100. brigáda protivzdušné obrany

Dr. Čchen Jüan Ředitel sbírky buddhistického a tibetského umění, Národní palácové muzeum Tchaj-pej

Dr. Feng Čou-šan Bývalý ředitel sbírky tibetských starověkých památek, Národní palácové muzeum

Lee Chung Asistent ředitele, Národní palácové muzeum

Rob Greer Majitel Tibet Club Musea v McLeod Gandži, Indie

Henry Buchanon Ředitel Amerického institutu na Tchaj-wanu

Ťiang Ťi Rybář z ostrova Čchi-mej

PROLOG

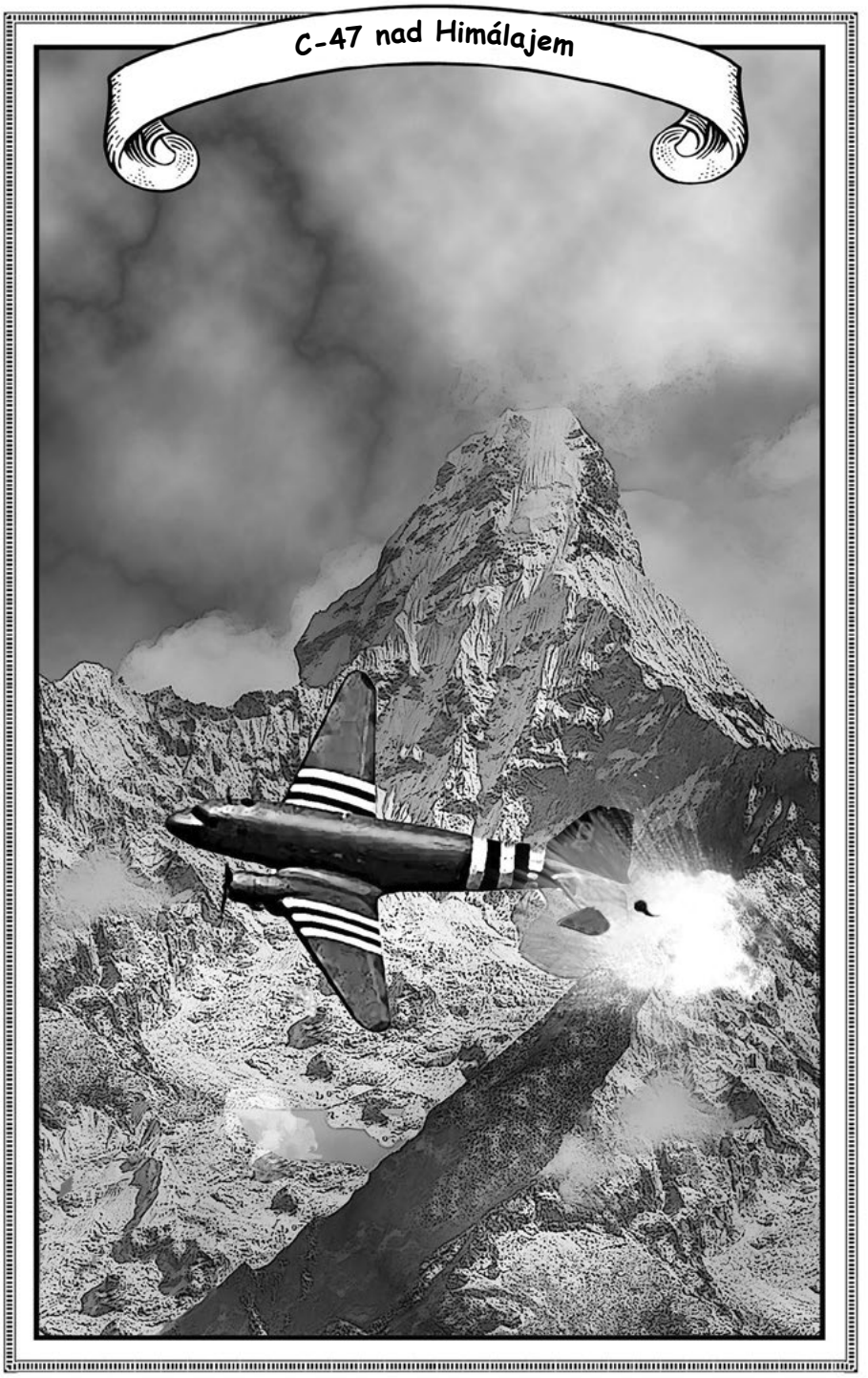
C-47 nad Himálajem

LHASA, TIBET
18. BŘEZEN 1959

Hvězdicové motory Pratt & Whitney se s vrzáním a skřípěním snažily nasát řídký výškový vzduch. Neoznačený transportní letoun C-47, který se zmítal onou bouřlivou nocí, poháněla dvojice ctihodných čtrnáctiválcových letadlových motorů Twin Wasp, které se za války vyráběly po tisících. V trupu letadla známého jako Skytrain – Nebeský vlak – se nenacházel žádný náklad a o to bylo zranitelnější vůči rozmarům prudkého větru, s nímž se nad střechou světa muselo potýkat.

„Blížíme se k dvaadvaceti tisícům stop," zamumlal z místa kopilota Delbert Baker přes párátko, které mu viselo ze rtů. Byl rozcuchaný, bledý jako měsíc a měl zvadlý pohled člověka, který by zívl, i kdyby mu na rameno zaťukal mimozemšťan. „Motory toho začínají mít dost."

„Do našeho stropu zbývá ještě dost, i když motory si to zřejmě nemyslí," odpověděl mu čile pilot. James Worthington byl pravým opakem svého kopilota. Seděl vzpřímeně v čisté, nažehlené letecké uniformě a pevně svíral řídicí páku letadla. Kodrcání a skřípění prázdného nákladního letadla zmítaného prudkým větrem ho nechávaly lhostejným. Přestože břicho letounu těsně míjelo nespatřené vrcholky vysokých horstev, Worthington zůstával klidný jako hráč nad šachovnicí.

Stejně jako Baker měl Worthington s přepravou transportů nad Himálajem bohaté zkušenosti. Za druhé světové války, kdy americké vojenské letectvo dopravovalo čínským nacionalistům zbraně a zásoby z indických základen, pravidelně překonávali riskantní letecký most zvaný Hrb. Nyní už létali ve službách

CIA, ale rizika přeletů tyčícího se pohoří v nepříznivém počasí byla úplně stejná jako tenkrát.

Worthington zaklepal na dvojici pák zakončených červenými hlavami, které vyčnívaly mezi jejich sedadly, aby se ujistil, že jsou stažené na doraz dozadu. Táhlem ovladače plynu se měnila palivová směs v motoru. Na přechod nejvyššího světového pohoří byla nastavená na maximální ochuzení.

Ve sluchátkách jim zapraskal hlas jejich navigátora, který seděl ve vlastním prostoru za jejich zády. „Do Lhasy zbývá asi dvacet minut. Udržujte kurz."

Najednou letadlo poskočilo, jako když vozík horské dráhy vyletí z kolejnic. Baker vykoukl bočním oknem na neutuchající sněžení, které zasypávalo křídla. „Doufám, že nám kluci rozsvítí světla."

Worthington přikývl. „Jestli ne, budou muset šlapat přes Himálaj po svých."

Letadlo se dál prodíralo nocí. Piloti museli neustále zápasit s náhlými poryvy větru, které by snadno vymrštily těžký letoun nosem vzhůru. Méně časté, ale ještě nebezpečnější byly nenadálé klesavé proudy.

Brzy už se ale přiblížili k cíli a Worthington, který věděl, že nejvyšší vrcholky už mají za sebou, začal se strojem klesat. Mrazivou černou nocí začala prosvítat skupinka světel, slabých jako vzdálené plamínky svíček.

„To bude ono," prohodil Baker.

Navigátor mu nadiktoval nový kurz, Worthington upravil letovou dráhu a stočil se nad roztroušená světýlka Lhasy. Historické hlavní město Tibetu, pestrobarevná, ale uprášená metropole, se táhlo údolím řeky Kyichu v impozantní výšce téměř čtyř tisíc metrů nad mořem. Jediné oficiální letiště v zemi leželo sto třicet kilometrů severovýchodně odtud, ale Worthington neměl v úmyslu přistávat na území okupovaném Čínou se vší parádou. Místo toho navedl C-47 k přistávací dráze vybudované výslovně pro účel této mise přátelskými místními obyvateli, kteří v tajnosti vyčistili otevřenou planinu na západní straně města od kamenů a dalších překážek.

Sněžení řídlo, až přestalo úplně. Worthington letěl nízko nad městem a oba piloti se rozhlíželi po zemi přes protrhanou oblačnost.

„Támhle, před námi, vpravo," ukázal Baker před čelní sklo. Párátko v jeho ústech se náhle rozpohybovalo, první známka napětí.

Worthington to viděl také. Dvojice slabých modrých světel, dokonale vyrovnaných východo-západním směrem, a mezi nimi dlouhá černá mezera.

Baker zamžoural do dálky a vysunul přistávací podvozek. „Nejsem si jistý, jestli jsou to ty dva tisíce stop, které jsme chtěli."

Worthington zavrtěl hlavou. „Teď už s tím nic nenaděláme." Srovnal nos Skytrainu s bližším světlem a snížil rychlost. Ostrý protivítr vzbuzoval pocit, že letadlo nadobro zastaví, a rozhoupával křídla. Worthington počkal, až první modré světlo zmizí pod nosem, a pak křikl na Bakera: „Přistávací světla."

Baker rozsvítil na klesajícím letounu světla. Worthington zručnou rukou s chirurgickou přesností spouštěl letadlo k zemi navzdory zuřivému větru.

Jakmile se kola metr za modrým světlem dotkla země, přistávací světla ozářila prašnou planinu. Skytrain kodrcal po nerovném povrchu, zpomalovaný prudkým Worthingtonovým brzděním, ocasní kolo rylo v prachu. Pilot zastavil letadlo za druhým modrým světlem, potom stroj otočil a dojel s ním přes pláň zpátky k prvnímu světlu. Nasměroval jej proti větru, aby bylo připravené ke startu, a vypnul motory.

Baker otevřel boční okno a rozhlédl se po planině. Na jihu rozeznával světla několika domů, ale jinak byla všude tma. Nikdo na ně nečekal. „Buď jsme tu brzy," řekl, „anebo se naši pasažéři zpozdili."

„Nebo vůbec nedorazí," dodal Worthington. „Aspoň že nás nečekal žádný uvítací výbor." Nastražil uši a pootevřel vlastní posuvné boční okýnko. S úšklebkem se natočil k Bakerovi a zavrtěl hlavou.

Přes hukot nárazového větru se k nim z dálky neslo nezaměnitelné třaskání střelby.

Ramapurah Chodron poslouchal tutéž střelbu nesoucí se od centra města a krčil se. Kdyby mise proběhla podle plánu, k žádným výstřelům by nedošlo. Jen k rychlému vyzvednutí a tichému útěku z města, než by Číňané vůbec zjistili, že se něco děje. Zvuky palby z blízkosti paláce Potála však svědčily o něčem jiném.

Ram, jak ho oslovovali jeho instruktoři ze CIA, pevně ovinul dlaň kolem Coltu ráže .38 opatřeného tlumičem a nakoukl za nízkou kamennou zeď. Klášter Näčhung ležící jen pár metrů za ní byl tmavý a tichý jako márnice. Vzdálená střelba však napovídala, že jejich úkryt byl prozrazen a oni přišli o luxus nepozorovaného odchodu.

Zamžoural do tmy, ale nerozeznával kolem stavby žádný pohyb. Ram byl jedním z desítky tibetských partyzánů, kteří o dva dny dříve seskočili do rozlehlého

údolí severozápadně od Lhasy, a bylo mu přiděleno velení té snazší z jejich dvou misí. Měl s jednotkou čtyř mužů nalézt státního věštce z Näčhungu, nejvýznamnějšího duchovního poradce dalajlámy, a doprovodit ho k letadlu, které ho dopraví do bezpečí.

Obtížnější mise měla proběhnout v centru města. Zde mělo zbývajících osm mužů nepozorovaně proniknout do paláce Potála a odvést odtud nikoho menšího než samotného dalajlámu.

Čínské vojenské oddíly sice okupovaly Tibet už od roku 1950, ale s tibetským národním povstáním se situace přiostřila. Smělé útoky povstalců a rebelů z celé země vyvrcholily demonstracemi za nezávislost v tibetském hlavním městě Lhase. Následovala rázná odplata. A před několika dny se ve Lhase objevil početný kontingent čínských ozbrojených sil, čímž napětí ještě vzrostlo.

Začalo se šuškat, že Číňané se chystají zajmout dalajlámu, odvézt ho z Tibetu a zavřít do vězení. Představitelé tibetské exilové vlády v Indii se proto obrátili pro pomoc na svůj primární zdroj podpory, CIA.

Americká Ústřední zpravodajská služba podporovala exilové tibetské vůdce a poskytovala partyzánům zbraně, aby se sama dostala k informacím o čínském atomovém programu. A nyní, když ji místní zdroje požádaly o rychlý zásah, agentura souhlasila, že pokusit se vysvobodit dalajlámu stojí za to riziko.

Tibeťané vybraní na tuto misi spolupracovali s CIA už dlouhá léta. Byli letecky dopraveni přes půl zeměkoule do Colorada, kde ve Skalistých horách prošli náročným výcvikem na výsadkáře. Chodron patřil k prvním, kdo ho dokončili. Za svůj služební postup mohl děkovat zejména své zručnosti v zacházení s polními rádii.

Zatímco Ram pevně svíral pistoli, zaslechl dunivé kroky letitého jaka, který se procházel po poli za klášterem. Připomněl mu herefordské krávy, které se pásly na horských pastvinách Colorada. Rozkošnicky se zavzpomínal na to, jak v jednom bistru u silnice nedaleko Vailu ochutnal poprvé v životě hovězí biftek.

Raději tu vzpomínku rychle zaplašil. Připlazil se k němu spolubojovník v tmavém maskovacím oděvu a šťouchl ho loktem do boku.

„Vzadu je čisto," zašeptal.

„Dobře, jdeme na to. Rádž a Tagri ať drží pozice venku před vchodem. My se půjdeme podívat dovnitř."

Partyzán přikývl a předal rozkaz dvojici ozbrojených mužů ve stínech za nimi. Pak se vrátil k Ramovi, který vstal a v přikrčené pozici se začal plížit ke vchodu do kláštera.

Nikdo nevěděl, jak dlouho už bylo tohle místo považováno za posvátné, ale současný klášter stál na svém místě už skoro čtyři sta let. Byla to celkem skromná stavba vybudovaná na úpatí pahorků na severu města. Ram vešel otevřenou krvavě rudou bránou dovnitř a ocitl se na rozlehlém nádvoří. Zadní schodiště vedla na obě strany do kaplí, v horním podlaží byli ubytovaní zdejší mniši.

Vedle levé kaple žlutě zářil oheň a vzduchem se linul dým kadidla. Ram se přivinul k boční zdi a vydal se k zadnímu schodišti. Uvnitř zaznamenal šelest a strnul. Na schodech se objevila nejistě vrávorající postava.

Byl to čínský voják. Držel v ruce opakovací pušku, kterou mával zhruba Ramovým směrem. „Kdo je tam?“ zavolal v nezřetelné mandarínštině.

Byla moc velká tma, aby Ram mohl spatřit jeho krví podlité oči, ale zato byl dost blízko, aby cítil alkohol v jeho dechu. Zvedl ruku, která svírala osmatřicítku, a vystřelil dvě tlumené rány. Voják zvrátil hlavu dozadu a svalil se na zem, jeho puška zachrastila na kamenné dlažbě.

„Schovejte ho,“ zašeptal Ram parťákovi, který k němu přispěchal.

Pak vykročil ke kapli a přiblížil se k malému ohníčku plápolajícímu v provizorním ohništi, u něhož se voják hřál. Jeho plameny vrhaly tančící stíny na vzdálený konec kaple, kde stál vyvýšený oltář ozdobený svíčkami. Prostor se zdál být prázdný. Pak se v bočním výklenku objevil proužek světla. Ram zvedl pistoli a vklouzl za kamenný pilíř. Blížila se k němu další postava. Počkal, dokud ho neminula, pak k vetřelci zezadu přiskočil a vtiskl mu pistoli do zátylku.

„Co se děje?“ zeptal se zajatec. Otočil se k Ramovi čelem.

Mihotavý plamínek malé svíčky osvítil staršího muže s vyholenou hlavou, oděného v červeném mnišském rouchu. Měl neobvykle široká ramena a hleděl na Rama klidnýma, nemrkajícíma očima.

Ram spustil pistoli k boku a sklonil hlavu na znamení omluvy. „Hledám věštce z Näčhungu,“ pravil mnichovou rodnou tibetštinou.

„Není tu,“ odpověděl mu mnich. „Před dvěma dny odešel do paláce Potála na schůzku s dalajlámou. Už se nevrátil.“ Mnich si prohlížel partyzánovu tmavou uniformu. „Přišel jsi mu pomoct?“

Ram přikývl. „Má se za to, že Číňané mají v úmyslu uvěznit dalajlámu i jeho poradce. Přišli jsme jim pomoct k útěku."

Mnich přikývl. „Orákulum předpovědělo hrozící nebezpečí."

Z vysílačky na Ramově boku zahučel hlas doprovázený statickým šumem. „Jelene, tady Leopard. Cíl odešel před naším příchodem. Jsme pod palbou. Míříme k sýpce. Opakuji, míříme k sýpce."

„Jelen rozumí," odpověděl Ram. „Budeme na cestě."

Zaskřípal zuby. Měli už mít přece za sebou schůzku s předsunutým týmem, který sem seskočil o den dříve, jenže na místo setkání nikdo nedorazil.

Teď už mu to dávalo smysl. Něco se muselo pokazit. Třeba je někdo prásknul Číňanům. Předsunutý tým se buď dostal do zajetí, nebo už dostal dalajlámu ze Lhasy po zemi. Ram se zadíval na doutnající ohýnek a zadoufal ve druhou možnost. Ať tak či tak, jejich mise teď už byla zbytečná.

Ram vrátil vysílačku na opasek a pohlédl na mnicha. „Dalajláma a věštec už uprchli ze Lhasy?"

Mnich přikývl. „Věřím, že se jim to podařilo."

„Kdo jste?"

„Jmenuji se Thupten Gungtsen. Jsem *khenpo* tohoto kláštera a asistent orákula."

Jako opat kláštera a momentální správce se teď i sám Gungtsen ocitl v ohrožení.

„Jakmile Číňani zjistí, že dalajláma utekl, nebudete v bezpečí. Měl byste jít s námi."

Mnich ho obdařil zamyšleným pohledem. „Já nejsem důležitý, zato näčhungský idol ano."

Pokynul přes rameno k oltáři. Nad ním ve výklenku spočívala tmavá soška. Ram v ní poznal tibetské božstvo Pehar, známé také pod jménem samotného kláštera. „Orákulum bez něj nemůže řádně plnit své povinnosti. Ta soška se musí dostat k němu."

Ram se rozhlédl po svatyni a přikývl. „Pospěšte si."

„Budu potřebovat tvou pomoc." Gungtsen se otočil na patě. Rozvážným krokem přešel kapli a zůstal stát před výklenkem. Masivní soška byla obklopená hloučkem menších sošek stejné barvy.

Ram tento chrám navštívil už jako chlapec, ale ještě nikdy se neocitl tak blízko starověkého artefaktu. Byl vysoký dvě stopy a vytesaný z lesklé černé horniny. Mnich před sochou poklekl a začal mumlat modlitbu, ale Ram k němu přistoupil a donutil ho vstát. „Není čas."

Mnich přikývl a posbíral menší bůžky. Zabalil je do zlatého plátna z oltáře a podal balíček Ramovi. Partyzán, překvapený jeho váhou, si balíček nacpal pod blůzu a pobídl mnicha, aby si pospíšil.

Gungtsen ovinul další plátno kolem näčhungského idolu a opřel si sošku o rameno. „Jsem připravený."

Vyšli z kaple a přidali se k druhému partyzánovi na nádvoří. Když opouštěli klášter přední branou, z blízkosti několika stop zazněl osamocený výstřel. Na druhé straně prašné ulice vyvrávoral ze stínů ozbrojený muž v zelené uniformě a svalil se na zem.

Z křoví vystrčil hlavu partyzán jménem Tagri. V rukou svíral karabinu M1. „Byl to předvoj hlídky. Blíží se sem."

Jeho slova se ihned potvrdila. Z ulice k nim dolehl hluboký výkřik následovaný chroupáním štěrku pod vojenskými botami.

„Věštec tu není," řekl Ram. „Musíme se evakuovat na letiště."

„Co ta nepřátelská patrola?" zeptal se Tagri.

„O tu se postaráme hned tady."

Ram popadl mnicha za rukáv a zatáhl ho za sloup. Vysunul zpoza vytesávaného kamene ruku s Coltem a namířil na vzdálený konec ulice. Mnich se za ním přikrčil a začal šeptem odříkávat modlitbu.

Čínská hlídka naštěstí nebyla početná, byli to jen tři mladí muži s puškami ruské výroby. Že mají nedostatečný výcvik, se ukázalo hned vzápětí, když se všichni tři seběhli k padlému kamarádovi s puškami mířícími do nebe.

Rama jejich pošetilost neobměkčila. Namířil osmatřicítku na nejbližšího vojáka a třikrát vystřelil. První kulka strefila muže do ramene, druhé dvě minuly.

Ale na tom nezáleželo. Ostatní Tibeťané začali střílet z karabin a všichni čínští vojáci se vmžiku skáceli.

Ram zatahal mnicha za rukáv. „Jdeme. Tudy."

Počkal, až si mnich opatrně uloží idol do náruče. Potom opustil brány kláštera a vedl mnicha kolem padlých vojáků, zatímco ostatní partyzáni okolo nich vytvořili volný ochranný kruh.

Klášter Näčhung stál na nízkém pahorku na severozápadním okraji Lhasy. Improvizované letiště leželo východním směrem, za pásem rozlehlých kopců. Přímá cesta by byla sice nejkratší, ale Ram nechtěl riskovat, že je v otevřené krajině zastihne přesila. Zpravodajci je informovali, že v posledních několika

dnech přicestoval do Lhasy početný oddíl vojáků Čínské lidové osvobozenecké armády.

Vedl proto skupinu po prašné cestě na úbočí kopce do skrytu města v údolí. Od jihovýchodu, kde se na skalnatém pahorku tyčil velký palác Potála, zněla těžká palba. Ram doufal, že tamní přestřelka odpoutá pozornost Číňanů od jeho skupiny.

Došli k postranní ulici lemované obchody a příbytky, zatočili do ní a vydali se po ní na východ. V tuto pozdní hodinu byla tmavá a opuštěná. Skupina postupovala svižně, stále na pozoru před nepřátelskými vojáky. I mnich se bez ohledu na těžké břemeno na svém rameni pohyboval klidně a hbitě.

Když uslyšeli blížící se vozidlo, přikrčili se do stínů nejbližších vchodů. Velkou rychlostí se k nim blížil čínský vojenský nákladák. Oplocených boků jeho korby se přidržovalo půl tuctu vojáků.

Ram ucítil, jak se mnich za ním vtiskl do vchodu krámku s látkami, a znovu si všiml, že pod mnišským rouchem ukrývá svalnaté tělo. „Vy nejste ze Lhasy," zašeptal.

„Ne, jsem z malé vesnice v Amdu."

„Jste Golok?"

Mnich přikývl.

Ram tu oblast i tamní domorodé obyvatele znal. Lidé národa Golok byli proslulí jako nejtvrdší, nejhouževnatější obyvatelé Tibetu, a Ram už chápal proč.

Spěchající nákladák je minul bez povšimnutí. Ram počkal, až se prach zvířený jeho tlustými pneumatikami usadí zpátky na zem, a podíval se na hodinky. Partyzánská skupina dorazí na místo setkání se zpožděním.

„Jdeme," nařídil. „Musíme zrychlit."

Dál pokračovali klusem. Minuli několik bloků. Pak budovy po jejich levici začaly ustupovat a odhalily otevřené planiny, které se táhly až k úpatí sousedících hor. Z dálky byla stále slyšet střelba, jen se z jihozápadu přesunula přímo před ně.

Ram vyšel z ulic města a zamířil k otevřenějším kopcům po levé straně. Vedl svůj tým vzhůru po skalnaté pěšině, všichni muži prudce oddechovali. Gungtsen se svým nákladem očividně zápolil, ale dařilo se mu držet krok s ostatními. Pak konečně nechali skalnatý hřeben za sebou a ocitli se na rovné pláni. Ram před sebou začal rozeznávat modré světlo.

Uslyšeli rachot roztáčeného motoru, následovaný vzápětí druhým. Záblesky z hlavní a třaskavé rány zpoza světla mu napověděly, že teď budou utíkat o život.

Když spěchali přes holou vyvýšeninu, objevilo se druhé modré světlo. Chvíli nato se tlumenou září osvítila kabina letadla. Čím blíž byli k C-47, tím byla střelba hlasitější.

„Zvládnete to?“ zeptal se Ram mnicha.

Starému muži se pod tíhou sochy podlamovala kolena, ale odpověděl klidným, silným hlasem: „Ano.“

Když skupina dobíhala k dlouhému pásu země využívanému jako letiště, vítr se mísil se sněhem a nepříjemně bodal do zad. Vedle vzdáleného modrého světla už rozeznávali jasné obrysy letounu C-47. Z krytů motorů stoupaly obláčky dýmu, bylo jasné, že Worthington s Bakerem připravují stroj ke startu. Pod otevřenými dveřmi v trupu se shromáždila skupinka mužů. Nastupovali do letadla, které už se dávalo do pohybu.

Ramovi zapraskala vysílačka. „Jelene. Jsme na místě vyzvednutí. Musíme zmizet. Kde jste?“

„Už se blížíme,“ vykřikl Ram. „Počkejte na nás.“ Obrátil se ke svému týmu: „Běžíme!“

Partyzáni přestali dbát na formaci a rozběhli se sprintem k letadlu. Ram zůstal s mnichem, který byl o několik metrů pozadu. Gungtsen navzdory svému břemenu projevoval překvapivou čilost, dokázal se pohybovat téměř stejně rychle jako ostatní.

Když se přiblížili k letadlu, ze tmy na vzdáleném konci dráhy vyšlehly záblesky hlavní. Půltucet čínských vojáků dorazil na letiště a začal po letadle střílet. Ramovy muže nemusel nikdo pobízet, aby utíkali rychleji. Stačily kulky, které se zavrtávaly do okolní země.

Poslední partyzán z druhé skupiny, který se chystal nastoupit do letadla, se skrčil za křídlem a spustil krycí palbu, čímž několik čínských zbraní na chvíli umlčel. Stačilo to k tomu, aby trojice mužů z Ramova týmu doběhla ke dveřím a vyškrábala se na palubu.

Ram s Gungtsenem už byli téměř u ocasu letadla, když mnich zakopl a upadl. Náčhungský idol se mu odrazil od ramene a přistál na zemi před ním.

„Zasáhli vás?“ zařval Ram přes burácení motorů. Zastavil se a vytáhl Gungtsena za paži na nohy.

„Ne, jen jsem upadl.“

„Nastupte. Dojdu pro sochu.“

Postrčil mnicha před sebe a vrhl se za chrámovým artefaktem. Twin Waspy nákladního letadla zakvílely, Worthington je chystal na start. Ram se prodíral k idolu v náporech sněhu a prachu. Když sochu konečně sebral a narovnal se, letadlo se začalo rozjíždět. Mnich se taktak dostal ke dveřím, aby ho ostatní vtáhli dovnitř, než stroj začal zrychlovat.

Ram se rozběhl za letadlem obtěžkaný vahou sochy. Nemohl ani uvěřit, že ten starý mnich ji vlekl celou cestu z kláštera bez jediného slůvka stížnosti. Byla těžká, mnohem těžší, než by člověk čekal. Její tíha zpomalovala pohyb Ramových nohou, jako by stál po kolena v melase.

Ale musel sebou pohnout, a fofrem, protože C-47 se mu začínal vzdalovat. Mžoural do rozvířeného prachu, z druhého konce dráhy stále zářily záblesky výstřelů. V uších mu burácely motory. Snažil se v sobě posbírat veškerou sílu, která mu ještě zbývala.

S téměř nelidskou vytrvalostí sprintoval po boku trupu. Jakmile se dostal k otevřeným dveřím, vhodil sochu do otvoru.

Málem přitom klopýtl, ale podařilo se mu udržet rovnováhu. Letadlo mu začínalo ujíždět.

Ve dveřích se objevil Tagri. „Přidej, Ramapuro, to dokážeš!“ křičel na něj.

Ram měl pocit, že se musí každou chvíli zhroutit, ale sebral v sobě poslední jiskru energie a vrhl se ke dveřím právě ve chvíli, kdy ocas letadla poskočil nad zem. Jeho prsty uchopily práh a začaly klouzat, ale Tagri s dalším partyzánem ho pohotově drapli za rukávy a vtáhli dovnitř do letadla.

„K zemi!“ zařval na něj někdo.

Ram, který ležel rozplácnutý na břiše a snažil se popadnout dech, se nehodlal hádat.

Letadlo se prohnalo po dráze a odlepilo se od země. Čínští vojáci v náklaďáku po něm dál stříleli. Hliníkový plášť stroje posely malé otvory a dva tibetští partyzáni přitom byli zraněni.

Baker v kokpitu sebou trhl, když jedna z kulek prošla čelním sklem a zasvištěla mu pár centimetrů nad hlavou. Zatímco se světla Lhasy pod nimi zvolna vytrácela, zatáhl podvozek a podíval se z bočního okna. Zamžoural na vířící vrtuli a pak na hlouček ciferníků před sebou. „Možný únik oleje ve druhém motoru. Tlak je zatím stabilní.“

Worthington s napjatým tělem pevně a soustředěně svíral knipl. „Pravá klapka se taky trochu mele. Ale už jsme ve vzduchu. Po pravdě, čekal jsem to horší.“

To horší přišlo až o dvacet minut později, kdy k pilotům dolehl rámus z pravého motoru. Baker poklepal na ukazatel tlaku oleje. „Tlak už je v červeném pásmu, stejně jako teplota." Podíval se bočním oknem dozadu na motor. Z krytu se valila oblaka černého dýmu. „To nevypadá dobře," prohlásil. Jeho hlas byl klidný, ale prozrazoval napětí.

„Tak dobře," rozhodl Worthington. „Vypni ho. Uvidíme, jestli dokážeme dokulhat přes hory na jeden motor."

Baker prošel celou proceduru odstavení motoru. Worthington se posadil ještě vzpřímeněji, pošťouchl páku levého motoru o vlásek dopředu a uchopil knipl ještě pevněji.

Udržet C-47 ve vzduchu jen s jedním motorem byl u plně naloženého letadla problém i za dobrých povětrnostních podmínek. Oni naštěstí přepravovali jen několik málo pasažérů a žádný zvláštní náklad. Zato povětrnostní podmínky byly všechno, jen ne dobré. Počasí bylo bouřlivé, museli se potýkat s velkou nadmořskou výškou, a navíc před nimi stále ležel Himálaj.

Vraceli se po stejné trase na jihozápad k Dárdžilingu na indické straně pohoří. Ze Lhasy to bylo asi půl hodiny přes relativně mírnou krajinu Tibetské náhorní plošiny, než se před nimi vztyčí do svých výšek Himálaj.

Čnící pohoří se v noci nedalo spatřit, zastírala ho nejen tma, ale i houstnoucí sněžení. Větry nad Himálajem byly vždycky zrádné, ale jarní sněhová bouře jejich účinky ještě násobila. Čelní sklo zalepovaly ledové hrudky, do letounu narážel boční vítr. Navigátor jim sděloval úpravy kurzu nutné k tomu, aby se bezpečně vrátili po původní klikaté cestě, která se vyhýbala nejvyšším vrcholkům.

Když se letoun přiblížil k prvnímu horskému pásmu, stoupající vzdušný proud mu napomohl do příhodnější výšky. Worthington se snažil vzlétnout výš už dříve, ale dostal se jen na devatenáct tisíc stop, jediný motor je výš vytlačit nedokázal. Ručičku výškoměru, která se přiblížila k dvaadvaceti tisícům stop, proto sledoval s upřímnou radostí.

„Vyslyšené modlitby?" zeptal se Baker, když viděl, jak Worthington sleduje výškoměr.

„Doufejme, že je to tak – a není to jen krutý žertík osudu." Ostřílený pilot dobře věděl, jak dokážou být vzdušné proudy nevypočitatelné. A opravdu – to, co mu nyní darovaly, si o pár minut později vybraly i s úroky.

S rychlostí, která kroutila útroby, se letadlo propadlo o několik set stop níž a potom jako by se ocitlo uprostřed větrného víru. Vzdušné proudy přicházely

z několika směrů naráz a tloukly do letadla jako rohovníci v ringu. Nejhorší ze všech byl stoupající proud, který přicházel ze strany a hrozil, že už tak nevyvážený letoun převrátí.

Worthington však ani nezaváhal. Jeho pevná ruka na ovládání nepřetržitě vzdorovala všem nepříznivým pohybům a vyrovnávala stroj, dokud neudeřil další poryv větru. Mohl jen doufat, že partyzáni v zavazadlovém prostoru se stihli pořádně připoutat k přepážkám.

„Poloha?" zavolal Worthington do sluchátek s očima upřenýma do černoty před čelním sklem.

„Měli bychom být osmnáct mil jižně od Kangmaru," odpověděl mu navigátor. „Blížíme se k prvním vysokým hřebenům."

Dalších několik minut uplynulo bez potíží. Pak, bez varování, se letadla zmocnil silný sestupný proud a jako obrovská ruka jím mrštil směrem k zemi. Worthingtonovi se rozšířily oči. Výškoměr se jen zatočil a ručička se zastavila až na osmnácti a půl tisících stop. To byla výška, kterou některé okolní hory hravě překonávaly.

Pilot posunul ovladač plynu až na doraz a přitáhl řízení k sobě pro větší zdvih. Ale bylo pozdě.

Ocasní kolo s hlasitou ránou udeřilo o horninu. Nějakým zázrakem se muselo jen odřít, protože záďová konstrukce stroje zůstala pohromadě. Letadlo jen poskočilo a odrazilo se zpátky do vzduchu.

Ram seděl na podlaze nákladního prostoru a sledoval Gungtsena, který naproti němu svíral v náruči näčhungský idol. Úder do horniny mnicha vymrštil z podlahy. Zároveň přímo za Ramem uvolnil a otevřel nákladní dveře. Jak sebou letadlo trhlo do strany, Ram byl vymrštěn směrem k otvoru. Rozpřáhl před sebou paže a hrábl po prahu, ale jeho hybnost byla příliš veliká. Vyletěl ze dveří do prázdna.

Padal z letadla do oslepujícího malströmu a jeho tělo bičoval ledový vítr a sníh. Do očí ho bodala zrnka ledu. Srdce mu bušilo a paže zuřivě máchaly do prostoru v chabém pokusu usměrnit pád v let.

Burácení letadla poháněného jedním motorem zeslábló do nízkého hukotu, potom do noci zazněla rána doprovázená skřípěním kovu. Nestihl se nad tím ani zamyslet, než ho prudkým dopadem uvítala neviděná země. Zatímco se jeho tělo kutálelo po sněhu a ledu, všechny obrazy i zvuky, dokonce i bolest pohltila černá propast prázdnoty.

ČÁST I.

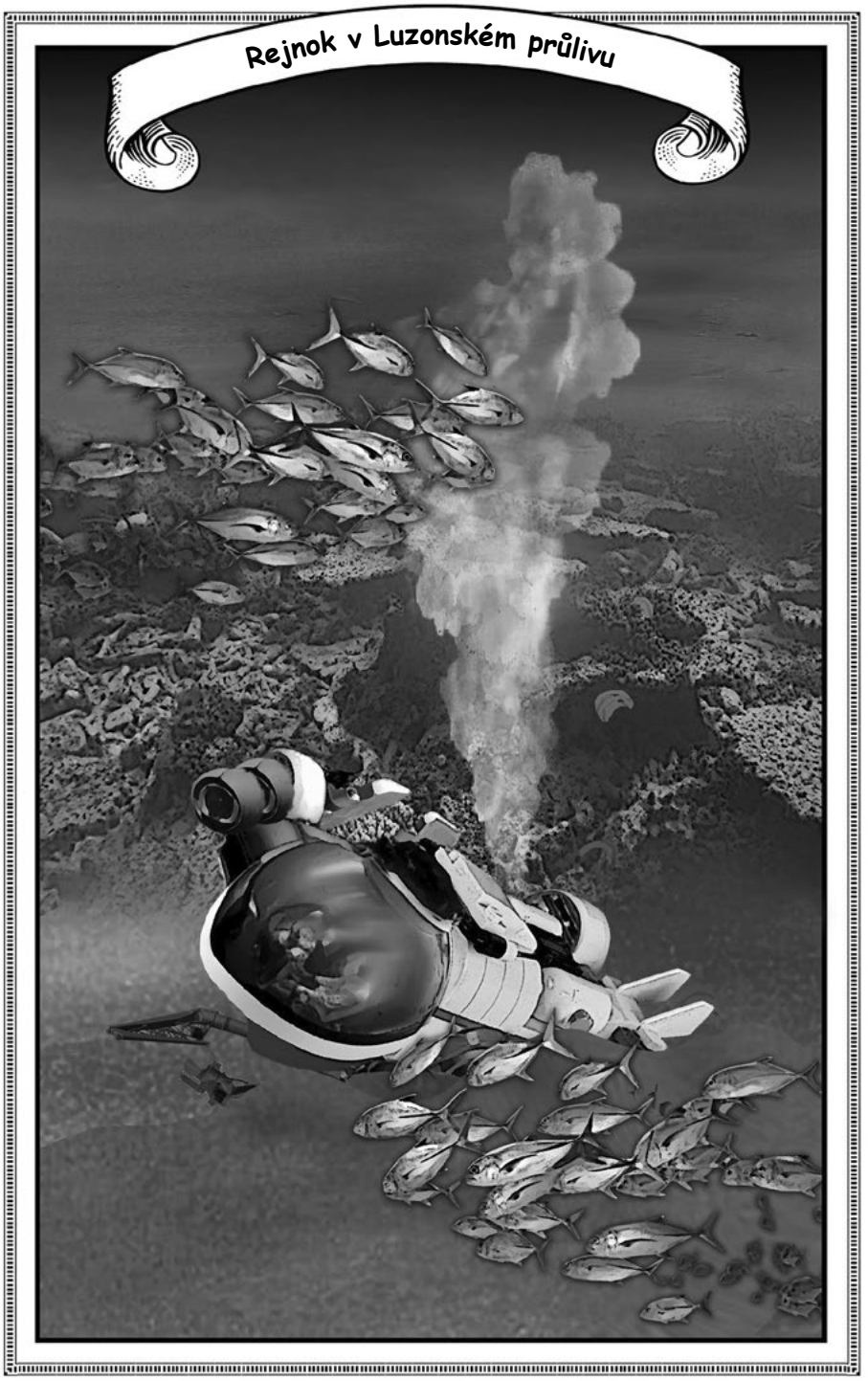
Rejnok v Luzonském průlivu

1

KOSMODROM WEN-ČCHANG
CHAJ-NAN, ČÍNA
ŘÍJEN 2022

Raketa stoupala v ladném oblouku, tmavou oblohu ještě před úsvitem přeťal burácivý žár motoru na tuhé pohonné látky. Nebyla to velká raketa, na výšku měřila sotva dvacet stop, a byla vystřelena z pomocné plošiny na rozlehlé pobřežní základně, která byla zařízená pro masivní rakety nesoucí satelity. Pro lidi, kteří letu přihlíželi, však měla podstatně větší význam než nejmodernější špionážní družice.

Ohnivý chvost výfuku zmizel z dohledu v řádu vteřin. Postup rakety však až daleko nad moře sledovaly jak kamery průzkumného letadla, tak zaměřené satelity. Vzdálené čočky pozorovaly raketu až do chvíle, kdy výfuk náhle zčernal a zařízení na okamžik postupovalo dál v tichosti. Kdyby byl v blízkosti rakety přítomen lidský pozorovatel, uslyšel by sonický třesk následovaný fičením motoru a nyní také hořením zplodin kapalné pohonné látky. Jeho smysly by však musely být mimořádně pronikavé, protože raketa letěla rychlostí více než jedna míle za sekundu.

Ve dvanáct set mil vzdálené řídicí centrále Pekingského střediska řízení vesmírných letů sledoval raketu na obří obrazovce generál Sü Ťün-chaj. Kamery s velkým dosahem na Chaj-nanu a lodích v Jihočínském moři ukazovaly už jen malou tečku rakety mizející v nedohlednu. Sü se obrátil na jednoho z několika inženýrů, kteří seděli u konzolí a monitorovali telemetrické údaje. „Motor se spustil?“

Inženýr, drobný mužík s tlustými hranatými brýlemi na očích přikývl, aniž by se na něj podíval. „Ano, pane. *Vážka* úspěšně přešla z tuhých paliv na scramjet.“

„Rychlost?“

„Přes dvacet osm tisíc kilometrů za hodinu a akceleruje."

Generál se obrátil zpátky k obrazovce, kde byl v místech trasy rakety patrný malý obláček dýmu. „Co to bylo?"

Na jeho dotaz následovalo dlouhé mlčení. „Datový tok se zastavil. Zdá se… zdá se, že se objevila závada." Inženýr měl skloněnou hlavu, jako by se bál podívat generálovi do očí. „Let podle všeho skončil."

Generál, na pohled mrzutý šedesátník s řídnoucími vlasy sčesanými dozadu, nedokázal skrýt svou nelibost. „Skončil?" zařval. „Zase?"

U elegantního prototypu rakety to bylo už třetí selhání v řadě.

Inženýr přikývl.

Generál zavolal přes řídicí středisko na obtloustlého muže v uniformě, který právě rozmlouval s letovým ředitelem. „Plukovník Jen!"

Plukovník Jen Siao-ming k němu vykročil s úzkostným výrazem odsouzence odváděného na šibenici.

Generál ho probodával pohledem. „Řekněte mi, co se stalo."

„Ještě vyhodnocujeme data," odpověděl Jen, „ale došlo k selhání letu ve střední fázi akcelerace."

„To vidím. Ale jaká je příčina?"

Plukovník se podíval do desek, které pevně svíral v rukou. „Předběžné údaje naznačují možnou termální poruchu v olověném plášti. Ale před poruchou dosáhla raketa zatím nejvyšší rychlosti."

„Termální porucha? Kvůli té jsme přece ztratili poslední raketu! Tvrdili jste mi, že tenhle problém už byl vyřešen."

„Ukazuje se, že je to náročnější, než jsme mysleli."

Generál netrpělivě mávl rukou k obrazovce, která teď promítala prázdnou oblohu. „Prezident dnes očekával úspěch." Nechal ta slova patřičně zapůsobit. „Tohle je vaše třetí selhání. A bude taky vaše poslední. Kdy hodláte ty problémy vyřešit, abych to mohl oznámit prezidentovi?"

„To… to teď nedokážu odhadnout. Doktor Liou už prochází potenciální řešení. Neustaneme, dokud nenajdeme odpověď, pane."

„Ráno chci mít na stole kompletní zprávu o dnešním selhání," štěkl Sü, „a do konce tohoto týdne řešení." Nato se otočil na patě a s tváří rudou vztekem vypochodoval z řídicího střediska.

Nad prostorem se chvíli vznášelo nepříjemné ticho, načež se technici vrátili k vyhodnocování dat.

Plukovník Jen si vyřídil jeden telefonát a vrátil se k letovému řediteli. „Ať za mnou přijde do kanceláře doktor Liou." Naposledy pohlédl na černou obrazovku a pomalu vykročil k východu.

Jen mířil do kanceláře ve třetím poschodí budovy hlavního stanu raketových sil Čínské lidové osvobozenecké armády. Jako programový ředitel raketového projektu *Vážka* disponoval Jen velkou, ale prázdnou kanceláří s výhledem na pusté, holé pole. Zadíval se z okna na řadu nových armádních rekrutů pochodujících sem a tam, jejichž khaki uniformy splývaly s blátem pod jejich nohama.

Svalil se na židli za psacím stolem a vyhrabal ze zásuvky láhev japonské whisky značky Hakushu, kterou dostal na návštěvě Hongkongu. Nalil si velkorysého panáka a vypil ho na jeden lok. Zatímco mu ohnivá voda protékala hrdlem, přemítal nad svým pádem v nemilost.

Začalo to právě touto whisky a jeho milenkou, ženou, kterou poznal před dvěma lety v Hongkongu. Byla patentová zástupkyně pro čínskou firmu vyrábějící elektroniku, která se náhodou právě stěhovala do Pekingu. Aspoň mu to tak řekla. Jenže ve skutečnosti to byla agentka tchajwanské armády. Přišel na to až poté, co zjistil, že si hned při několika příležitostech zkopírovala z jeho počítače přísně tajné soubory. A poté, co se s ním jeho manželka rozhodla rozvést.

Věděli o tom snad funkcionáři komunistické strany a generál Sü? Když žena náhle zmizela, nikdo neřekl ani slovo. Jeho dosud strmý kariérní postup se však náhle zastavil. Nadřízení ho odbývali, staří kamarádi ignorovali. Při dosavadních výsledcích tohoto jediného projektu, který mu ještě dovolili řídit, nejspíš neměl daleko k tomu, aby přišel úplně o všechno. O hodnost, o členství ve straně. Možná dokonce i o život.

Právě když láhev schovával, ozvalo se zaklepání na dveře. Do pracovny vešli dva muži z opačných konců věkového spektra. První, bělovlasý a zahalený v laboratorním plášti, se šoural pomaleji. Doktor Liou Čen-li byl uznávaný raketový inženýr, který pracoval už na prvních čínských mezikontinentálních balistických raketách v 70. letech.

Druhý muž, voják v polní uniformě, byl vysoký a svalnatý a nesl se s energickou sebejistotou. Jmenoval se nadporučík Čeng I-kung a pracoval na velitelství Útvaru speciálních operací raketových sil. Zároveň byl synovcem plukovníka Jena.

Jen oba vyzval, aby se posadili. „Jak víte, vystřelení *Vážky* bylo opět neúspěšné. Zdá se, že to zase souvisí s termální poruchou." Vyhlédl z okna na pochodující

rekruty. „Jsme pod obrovským tlakem, tentokrát musíme uspět. Další chybu si nemůžeme dovolit."

„Vždyť posouváme samotné hranice fyziky," ozval se Liou. „Už jsme dosáhli atmosférických rychlostí, jaké jsou u suborbitálních strojů dosud neslýchané. Znamená to ohromný technologický úspěch, protože jsme vyřešili otázku pohonu. Teď už je to jen problém materiálového managementu."

„Raketa se roztaví?" zeptal se Jen.

„Dá se to tak říct. Jak víte, problém spočívá v tom, že kompaktní raketa letící uvnitř atmosféry nadzvukovou rychlostí je vystavena extrémní tepelné zátěži, zvláště na náběžných hranách. A právě kvůli žáru od atmosférického tření v důsledku vysoké rychlosti podléhají rakety tepelnému selhání."

„Ano, ale vaše mezikontinentální balistické rakety vydrží při sestupu atmosférou podobně vysoké teploty, nebo ne? A netaví se."

„To je pravda. Jenže to jsou veliká zařízení, chráněná tlustými štíty, které rozptylují teplo do mnohem větší oblasti. U taktických zařízení jako *Vážka* tenhle luxus nemáme. Objemnější tepelný štít by neumožnil ty rychlosti, kterých už jsme dosáhli – a které chceme ještě překonat."

„Copak se ty samé materiály," naléhal Jen, „nedají modifikovat tak, abyste je mohli použít na *Vážku*?"

„Testovali jsme všechny možné keramické, uhlíkaté i kompozitní materiály, ale v rychlostech, o jakých se bavíme, žádný z nich nevydržel."

„Letový ředitel mi naznačil, že jste možná na nějaké potenciální řešení přišli."

„To byla spíš šťastná náhoda," přikývl Liou, „ale laboratoř testovala nějaké přírodní amalgámy a narazila na vzorek, který vykazoval pozoruhodnou tepelnou odolnost. Jenže tady je zase problém, jak se k té surovině dostat."

Čeng si odkašlal, Liou se odmlčel a obrátil se na něj.

Jen mlčenlivou narážku zaregistroval. „Doktore Lioue, toto je nadporučík Čeng z velitelství Útvaru speciálních operací. Je to velmi vynalézavý mladý muž. Chystám se ho přidělit k projektu *Vážka*, aby jakýmkoli možným způsobem napomohl k úspěchu naší raketové mise."

Čeng hleděl na svého strýce prázdnýma černýma očima a s dychtivým výrazem.

Jen věděl, že Čeng je celkem schopný mladík, ale také surovec a horká hlava. V baru pobodal chlapa, a nebýt Jenova zásahu, byli by ho vyhodili ze služby. Plukovník pochyboval o duševní vyrovnanosti svého synovce, jenže momentálně si nemohl dovolit mrhat časem ani zdroji. Potřeboval výsledky.

„Nadporučíku, potřebuji, abyste zajistil místo havárie. Dohlédněte, aby se neobjevili žádní zvědavci, a ohlídejte místo, dokud záchranný a vyprošťovací tým námořnictva nevyzvedne trosky. Kdo ví, kdy se tam objeví. A kromě toho," pokynul k inženýrovi, „byste možná mohl sestavit další tým, který pomůže doktoru Liouovi s hledáním ložisek toho žáruvzdorného materiálu, který bude potřebovat."

Čeng přikývl. „Místo havárie zajistím osobně, pane. A pokud jde o tu druhou záležitost, i na to mám vhodné lidi." Obrátil se na Lioua. „Povězte mi, pane doktore," otázal se hrdelním hlasem, který raketovému vědci nejvíc ze všeho připomínal hyenu, „kde se dá ten váš materiál obstarat?"

Liou se na něj shovívavě usmál. „Bohužel to není tak snadné."

„Jak to?" nechápal Jen.

Liou neodpověděl hned. Jeho pohled nepřítomně minul plukovníka a zatoulal se do hnědých polí za oknem.

„Protože ta hmota," konstatoval nakonec, „nepochází z tohoto světa."

2

Četař Nathaniel Jenkins zamyšleně poklepával tužkou do stolu, když se z monitoru jeho počítače ozvalo pípání. Senzory výzvědného satelitu stovky mil nad Jihočínským mořem detekovaly malou raketu vystřelenou z kosmodromu Wen-čchang. Dřívější satelitní údaje o žádných přípravách na čínských odpalovacích základnách nevypovídaly, což byl důvod, proč se teď Jenkins na své židli ostražitě narovnal.

Zatímco specialista vojenského letectva sledoval let rakety, rychle si otevřel nedávné satelitní snímky základny a přiblížil si je. Jako příslušník 100. brigády protivzdušné obrany na Schrieverově letecké základně na východním okraji Colorado Springs byl jedním z desítek analytiků, jejichž úkolem bylo sledovat rakety vystřelené po celém světě.

Jeho nadřízená, poručice s rudohnědými vlasy jménem Harringtonová, zaslechla počítačový signál a stoupla si za něj. „Co se děje?“ zeptala se.

„Číňani před šedesáti vteřinami vystřelili něco menšího z Wen-čchangu. Na infračerveném snímku je to sotva vidět a zdá se, že to ani nemíří do atmosféry. Na posledních snímcích ze základny nic není, takže neměli moc času na přípravu.“

„Nejspíš řízená střela,“ odtušila Harringtonová. „Podívejte se, jestli to zaznamenaly Kjógamisaki nebo LRDR.“

Jenkins začal ťukat do klávesnice a procházet integrovaný systém radarů a senzorů rozmístěných po celém světě, které měly odhalovat zahraniční raketové hrozby. Nahlédl do průzkumných dat radarového systému AN/TPY-2

z komunikační stanice nedaleko japonského Kjóta. „Kjógamisaki má jen omezenou telemetrii," oznámil. „Ale LRDR by snad měl něco vidět."

LRDR, čteno „larder", byla zkratka pro Diskriminační radar s dlouhým dosahem, teprve nedávno spuštěný sledovací systém umístěný uprostřed Aljašky. Počítač sloučil dva datové toky a vytvořil z nich vizuální animaci letové dráhy rakety na pozadí moře. Jenkins přikývl.

„Let už skončil," konstatoval po chvíli. „Dolet přibližně sedm set dvacet pět mil."

Harringtonová přikývla. „Nejspíš taktické zařízení. Možná HN-3."

„Ale něco mi na tom nesedí." Jenkins ukázal na monitor. „Doba letu nebyla ani tři minuty."

Harringtonová si v duchu spočítala relativní rychlost a zakroutila hlavou. „Žádná řízená střela neletí tak rychle."

Jenkins se vrátil k psaní na klávesnici a zakomponoval další metriku z radarových systémů. Na monitoru se objevily dva sloupce s údaji o relativní rychlosti střely v různých intervalech jejího krátkého letu. Přejížděl prstem po monitoru a zvažoval jednotlivá čísla.

„Potvrdil jsem data z obou radarových systémů. Ta čísla se vymykají všemu, co známe."

Harringtonová mžourala do monitoru. „Mach 25. To není možné. Jste si jistý?" Zajela si prsty do krátkých vlasů. „To prostě není možné!"

Jenkins znovu ověřil výpočty, potom se na ni podíval a přikývl.

„Ještě ta data pořádně zkontrolujte, Jenkinsi, a pak mi vytiskněte kompletní analýzu. Až budete hotov, předejte službu desátníku Wintersovi."

„Rozkaz. A co mám dělat já?"

„Přinesete mi ta data a půjdete se mnou. Za generálem."

3

Potopená japonská válečná loď se vynořila z šera jako prastarý bojovník. Její šedý povrch byl tmavý a zašlý, paluby pohřbené pod tlustou vrstvou nánosů. Přestože nebyla nijak velká, její štíhlé, ladné linie vyzařovaly auru rychlosti a hrozivosti. Stomilimetrová děla trčela z páru dvouhlavňových dělových věží na přídi s výhružnou připraveností. Krusta rzi a řas však potvrzovala, že tato loď už se na světlo nikdy nepodívá.

„Tak dobře, vypadá jako bitevní loď." Summer Pittová mžourala do průhledu. „Sedí pěkně rovně a vzpřímeně na dně kaňonu. Vidím nějaké poškození u přídě," dodala po chvíli. Summer byla vysoká a mimořádně krásná žena; bujné rudé vlasy se jí rozlévaly po ramenou a i pod nudnou modrou kombinézou, kterou měla na sobě, byla patrná její perfektní postava.

Vedle ní na sedadle pilota seděl stejně vysoký a štíhlý tmavovlasý muž a zručně ovládal dvojici trysek ponorky. „Podle velikosti bych hádal na torpédoborec," odpověděl Dirk, Summeřin bratr. Prohlížel si loď s radostným okouzlením. „Pořídíme nějaké video pro ty nahoře. Třeba se nám ji podaří identifikovat."

Ponorka pod jeho vedením obeplula celý vrak. Potopená loď byla zaklíněná ve strmém, úzkém podmořském kaňonu a Dirk musel své plavidlo ovládat velmi opatrně, aby nenarazilo do ostrých stěn. Záďové trysky u nich byly tak blízko, že vyhnaly do vody oblaky zvířených nánosů. Dirk trpělivě držel ponorku na místě, dokud se bahno neusadilo, a potom ji dovedl blíž k vraku, aby mohl pořídit detailní snímky zubatého otvoru v levoboku bitevní lodi.

„Zdá se, že spolkla torpédo," poznamenala Summer, „a možná nejen to."